

fandt Sted i den Roeskildske Stændersforsamling, sig, at jeg og med mig vistnok flere af Comiteens Medlemmer ere blevne stærkt paa- virkede af de flere grundige og udførlige Udtalelser af den daværende Referent for Comiteen, som jeg vilde ønske, at jeg i deres Hæ- led kunde gjøre Forsamlingen bekendt med, men, da det vilde blive for vidtløftigt, maa jeg nødes med at henvise Forsamlingens Medlem- mer til selv at gjøre sig bekendt dermed, og efter det kan jeg naturligvis ikke andet end udtale min Overraskelse over, at den ærede Rigsdagsmand nu er fravegen Comiteens An- skuelser i Modsatning til sine tidligere Udtal- lelser og altsaa har modsat sig, at Pensionen bliver bestemt for Enken i et vist Forhold til Mandens Gage istedetfor til hans Pension, og at Tillægget for Enken, vel at mærke for Enken med Hensyn til Børnene ikke skulde an- føres med et vist bestemt Beløb, saaledes som vi have foreslaaet, men overlades til Maadens Afgjørelse, det vil sige til Tilfældighed og Mis- lighed. Og netop det Forslag, som vi have bragt frem, er udgaaet aldeles fra den samme Grundtanke, den nemlig, at Staten i Almindel- lighed bør sikke Enken, naar hun sidder med flere Børn, omtrent det Beløb, som man har paalagt Manden at sikke sin Enke; vi have netop gjort den Beregning, at, naar det For- hold, vi have opstillet, blev fulgt, vilde det blive Tilfældet, at en Enke, naar hun var uden Børn, fik noget Mindre, end hvad Comi- teen havde foreslaaet; thi den foreslog 16 pCt., medens vi ikkun foreslaae 12½ pCt. Men, naar Enken hensad med f. Ex. 4 uforsørgede Børn, saa vilde hun i Forbindelse med hvad Manden havde forsinkret hende, faae ⅔ af Man- dens Gage, Noget, som Comiteen maatte ansee for en anstændig Forsørgelse.

Jeg troer hermed at kunne slutte; der gi- ves vel flere Punkter, som jeg endnu kunde have lyst til, at berøre, men maa skee har jeg al- lerede trættet Forsamlingen med det, jeg har sagt, ligesom jeg ogsaa senere vil faae Leilighed til at fremkomme med det, jeg endnu kunde ønske at sige. Jeg troer blot, det kunde være ønskeligt endnu at gentage, hvad det er, Comiteen har lagt meest Vægt paa, de Hovedmomenter, som den efter alvorlig Overveielse har indstillet som

Forandringer i Lovudkastet, nemlig først og fremmest, at Pensionerne saavel for Embeds- mændene selv som for deres Enker blive bestemte ved Loven saaledes, at det klart og sikkert kan sees af enhver Vedkommende, hvad han selv, naar han gaar af, har Krav paa, og hvad hans Enke vil kunne faae efter hans Død; dernæst at Scalaen for Embedsmændenes Pen- sioner ordnedes saaledes, at de efter en ikke altfor lang Arrække dog faae en saadan forholds- vis Deel af deres Gage i Pension, at man kan sige, at man ikke ligefrem priisgiver dem for Træng, naar de gaar af paa Grund af Svagthed eller andre dem utilregnelige Aarsager, og at der derimod ikke gives nogen lovbestemt Regel for nogen højere Pension end ⅔ af Ga- gen. Det er dette, som jeg troer, at man kan kalde de væsentlige Punkter i Udvalgets Betænkning, og det er det, hvorefter der har været en fuldstændig Enighed mellem Comiteens Medlemmer efter mangehaande Overveiel- ser og grundige Undersøgelser af Sagen; og jeg kan ogsaa sige, at med Undtagelse af een Retning, hvori det ærede syvende Medlem har dissentieret, har han dog i de andre Punkter sluttet sig til Comiteens Fleertals Ansuelser, saa at Comiteebetænkningen forsaavidt fremtræ- der som et Udtryk af samtlige Medlemmers Ansuelser.

David: Jeg anseer det nødvendigt at søge at gjøre det tydeligere, hvad jeg igaar yttrede, idet jeg maa beklage, at jeg maa være bleven misforstaaet af Flere og blandt Andre ogsaa af den ærede sidste Taler, naar han har kunnet troe, at der er saamegen Strid imellem mine igaar udtalte Ansuelser og hvad jeg yttrede i denne Sag i 1846 i den roeskildske Stænders- forsamling. Thi, hvad jeg tilstigtede igaar, var ingenlunde at forviise de Embedsmænd, som efter en lang Tjenestetid gaar af, en overor- dentlig stor Pension eller deres hele Gage i Pension. Jeg har igaar udtrykkeligt sagt, at der ingenlunde i denne Henseende var stor Forskel mellem min Ansuelse og Udvalgets; og jeg nævnte udtrykkeligt 75 Procent som den højeste Sats, hvortil jeg troede, at man burde komme. Det har derfor undret mig, at den ærede sidste Taler, som synes at lægge saa stor Vægt paa Nøiagtighed, har overseet en